
Predmet br.: S1 1 K018179 15 Kr1

Datum: 09.11.2015.godine
11.12.2015.godine

Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Davorin Jukić, predsjednik vijeća
sudija Jasmina Kosović
sudija Darko Samardžić

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

Protiv

Ilije Jurića

PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Miroslav Janjić

Branilac optuženog: Borislav Pisarević

I UVOD	5
A. PROVEDENI DOKAZI.....	5
1. Tužilaštvo	5
2. Odbrana.....	6
B. ZAVRŠNE RIJEČI.....	6
1. Tužilac	7
2. Odbrana.....	8
C. PROCESNE ODLUKE	9
1. Odluka o isključenju javnosti.....	9
2. Protek roka od 30 (trideset) dana	10
3. Izuzetak od neposrednog izvođenja dokaza - prihvatanje iskaza svjedoka u skladu sa članom 273. stav. 2.ZKP BiH.....	10
III. STANDARDI OCJENE I OPŠTA OCJENA DOKAZA	11
III NALAZI VIJEĆA.....	15
Tačka 1 optužnice	17
Tačka 2 optužnice	19
Tačka 3 optužnice	21
IV. ZAKLJUČAK	22
V. ODLUKA O TROŠKOVIMA KRIVIČNOG POSTUPKA I IMOVINSKO PRAVNIM ZAHTJEVIMA.....	24

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Davorina Jukića, kao predsjednika vijeća, sudija Jasmine Kosović i Darka Samardžića kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika – asistenta Jovane Vidić, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Ilije Jurića zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), povodom optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj T20 0 KTRT 0009795 14 od 12.02.2015. godine, potvrđene dana 16.02.2015.godine, nakon održanog glavnog pretresa sa kojeg je dijelom javnost bila isključena, u prisutnosti optuženog Ilije Jurića i njegovog branioca, advokata Borislava Pisarevića, te tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Miroslava Janjića, dana 28.10.2015. godine donio je, a dana 09.11.2015.godine javno objavio slijedeću:

P R E S U D U

OPTUŽENI ILIJA JURIĆ, ZVANI Bekrija sin Pave i majke Terezije, rođen 20.07.1963. godine u mjestu Posavska Mahala, opština Odžak, JMBG ..., nastanjen na adresi ..., opština ... i ... ..., po nacionalnosti ..., državljanin ... i ..., oženjen, nema djece, zaposlen, po zanimanju bravar sa završenom sss, služio vojsku 1983.godine u Bijeloj Crkvi, R Srbija, bez odlikovanja, srednjeg imovnog stanja, neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak

Na osnovu odredbi člana 284.tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP BiH)

OSLOBAĐA SE OPTUŽBE

Da je,

Za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini, u vrijeme oružanog sukoba između Vojske Republike Srpske i Hrvatskog Vijeća Odbrane, kao pripadnik HVO-a, u vremenskom periodu mjeseca juna 1992. godine na području opštine Odžak suprotno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe člana 3.stav.1.tačka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata od 12.8.1949 .godine, za vrijeme rata;

1. U noći 4/5 juni 1992. godine, u periodu od 00,00 do 04,00 sata u mjestu Posavska Mahala, opština Odžak, u jednoj od kuća u neposrednoj blizini autobuske stanice Ilija Jurić, a sve zajedno sa drugim pripadnicima HVO-a, Brnjić Marijanom, Barukčić Martinom, Glavaš Ilijom i Glavaš Pavom, izvršili silovanje M.Đ., civila srpske nacionalnosti, koju su prethodno prinudno doveli iz mjesta Novi Grad do pomenute lokacije, uveli je u jednu od prostorija pomenute kuće i silovali, na način što ju je Ilija Jurić ušavši prvi u prostoriju u kojoj se nalazila počeo udarati šakama i šamarima po glavi uz riječi „skidaj se, moraš se skinuti“, da bi je potom odgurnuo na pod skinuo joj pantalone i savladavši otpor koji je pružila uz riječi „Ostavi me, djeca su mi ostala“, počeo silovati što je i nastavio narednih 15 -20 minuta, a kada je završio sa silovanjem natjerao je da stavlja njegov polni organ u usta od čega je osjećala gađenje i mučninu, što je sve za posljedicu imalo nanošenje fizičkih i psihičkih povreda oštećene M.Đ.

2. Neutvrđenog dana u drugoj polovini mjeseca jula 1992.godine zajedno sa drugim uniformisanim vojnicima presreo Nadu Lešić i Darinku Lešić , koje su sa djecom išle u posjetu muževima zatočenim u Osnovnoj školi u Odžaku te iste počeo tući na način što je djecu i to prvo sina Nade Lešić uzeo za glavu i počeo njome udarati od betonski stub koji se nalazio u neposrednoj blizini Osnovne škole u Odžaku, te nakon toga istu radnju na isti način ponovio sa djetetom Darinke Lešić, što je sve za posljedicu imalo nanošenje psihičke i fizičke boli oštećenima.

3. Dana 4. juna 1992.godine u kasnim večernjim satima zajedno sa drugim uniformisanim vojnicima došao pred kuću Ninković Drage u mjestu Novi Grad, opština Odžak odakle je zajedno sa drugim vojnicima poveo Ljubicu Lešić, a kad je njen malodobni sin G.L. počeo plakati udario ga nogom u predijelu grudi rekavši mu „Šta ti kmečiš malo četničko derište“ od kog udarca se G.L. sklupčao i pao na tlo, što je sve za posljedicu imalo nanošenje psihičke i fizičke boli oštećenom.

Čime bi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu KZ SFRJ)¹.

II

Optuženi se na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH oslobađa obaveze da nadoknadi troškove krivičnog postupka i paušala koji u cijelini padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

III

Na osnovu člana 198. stav 3. ZKP BiH svi oštećeni se sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuju se na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

I UVOD

1. Optužnicom Tužilaštva BiH broj T 20 0 KTRZ 0009795 14 od 12.02.2015. godine, optuženom Iliji Juriću radnjama opisanim u tačkama 1, 2 i 3 na teret je stavljeno izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ.
2. Optuženi Ilija Jurić se dana 18.03.2015. godine izjasnio da nije kriv za krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

A. PROVEDENI DOKAZI

1. Tužilaštvo

---

¹Uredba sa zakonskom snagom od 11.04.1991. godine, o preuzimanju Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije kojom se Krivični Zakon SFRJ ("Službeni list SFRJ", br. 44/76, 36/77, 56/77, 34/84, 37/84, 74/87, 57/89, 3/90, 38/90 i 45/90), preuzima kao republički zakon;

1. Vijeće je u toku glavnog pretresa na prijedlog Tužioca neposredno saslušalo sljedeće svjedoke: M.Đ., Marinku Lešić i Ristu Makića. U toku glavnog pretresa tužilac je odustao od saslušanja svjedoka Nade Lešić.

2. Tužilac je sudski spis uvrstio sljedeće materijalne dokaze: T-1: Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti stupila je na snagu u momentu donošenja "odmah", "Službeni list R.BiH", broj 1/92 od 09.04.1992. godine; T-2: Odluka Predsjedništva Republike BiH o proglašenju ratnog stanja, "Službeni list R.BiH" broj 7/92 od 20. juni.1992. godine; T-3: Odluka Predsjedništva Republike BiH o ukidanju ratnog stanja objavljena u "Službenom listu R.BiH" broj 50/95; T-4: Uredba sa zakonskom snagom o oružanim snagama Republike BiH objavljena u "Službeni list R.BiH" broj 4/92 od 20.05.1992. godine; T-5: Odluka o formiranju Vojske Srpske Republike BiH, objavljena u "Službenom glasniku srpskog naroda u BiH, broj 6/92 od 12. – 17. Maja 1992. godine; T-6: Odluka o uspostavi Hrvatske zajednice Herceg Bosna objavljena u „Narodnom listu HZ Herceg Bosne" broj 1/92 od septembra 1992 godine; T-7: Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća odbrane objavljena u "Narodnom listu HZ Herceg Bosne "broj 1/92 od septembra 1992 godine.

2. Odbrana

3. U toku dokaznog postupka odbrana optuženog Ilije Jurića izvela je jedan dokaz i to čitanjem izjave preminule svjedokinje Ljubice Lešić².

3. Sud

4. U toku dokaznog postupka vijeće je po službenoj dužnosti saslušalo svjedokinju Tužilaštva M.Đ., u cilju pojašnjenja određenih okolnosti.

B. ZAVRŠNE RIJEČI

---

² O-I: Zapisnik o saslušanju svjedoka Ljubice Lešić broj T20 0 KTRZ 0008624 14 dat Tužilaštvu BiH;

1. Tužilac

3. Analizirajući elemente krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva, tužilac je u svojoj završnoj riječi najprije istakao da je djelo koje se stavlja na teret optuženom Iliji Juriću počinjeno za vrijeme rata u BiH, odnosno oružanog sukoba, te se nije posebno osvrtao na te, kako je naveo, opšte poznate činjenice, budući da je u spis uložio materijalnu dokumentaciju iz koje proizilazi postojanje oružanog sukoba HVO i VRS.

4. Tužilac je istakao da iz provedenih dokaza jasno proizilazi povreda zajedničkog člana III Ženeske konvencije o zaštiti civilnih osoba od 12. avgusta 1949. godine.

5. Po ocjeni tužioca svojstvo optuženog Ilije Jurića, njegova pripadnost 102. Brigadi HVO samtra se dokazanim na osnovu iskaza samog optuženog koji je dao u prisustvu branioca, a što proizilazi iz izjava svjedoka datih na glavnom pretresu.

6. Tužilac se u završnoj riječi posebno osvrnuo na navode svjedoka saslušanih u toku glavnog pretresa, dovodeći njihova svjedočenja u vezu sa tačkama optužnice, zaključuje, da je van razumne sumnje dokazana krivica optuženog Ilije Jurića. Svjedočenje svjedoka M.Đ. smatra ključnim za navode tačke 1 optužnice. Analizirajući njen iskaz tužilac navodi da je svjedokinja optuženog dobro poznavala od ranije, te da nije imala sumnji u pogledu identiteta. Navodi da je radnju izvršenja krivičnog djela koje mu se stavlja na teret opisala jasno, nedvosmisleno, da je njen iskaz u potpunosti homogen sa iskazom svjedokinje Ljubice Lešić. Tužilac je svjedočenje ove svjedokinje okarakterisao kao potpuno vjerodostojno budući da je cijelo vrijeme svjedočenja bila konstantna.

7. Tužilac se osvrnuo i na iskaze svjedoka koji su svjedočili na drugu i treću tačku optužnice, navodeći da su iskazi konstantni i homogeni sa drugim provedenim dokazima, te da unakrsnim ispitivanjem odbrane ni jedan dio njihovog svjedočenja nije doveden u pitanje.

8. U odnosu na svojstvo žrtava, odnosno oštećenih, po ocjeni tužioca njihov civilni status je nesporan budući da se radi o ženama i djeci srpske nacionalnosti.

9. Smatrajući da rezultat provedenih dokaza jasno ukazuju da je optuženi Ilija Jurić krivično odgovoran za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142.

stav 1. KZ SFRJ, tužilac predlaže da Vijeće donese odluku kojom će optuženog oglasiti krivim po svim tačkama optužnice, te mu u skladu sa zakonom izreći odgovarajuću kaznu.

2. Odbrana

10. Odbrana optuženog je dana 26.10.2015.godine iznijela završne riječi.

11. U završnoj riječi odbrana je istakla da smatra da optužba svojim dokazima nije dokazala postojanje opštih elemenata krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, kao ni pojedinačnih inkriminacija koje su optuženom Iliji Juriću stavljene na teret.

12. Po ocjeni odbrane nesporno je samo da je u vrijeme obuhvaćeno optužnicom u BiH bilo vrijeme oružanih sukoba, kao i na području opštine Odžak dok smatra da tužilac u ovom postupku nije dokazalo da je optuženi Ilija Jurić kao osoba bio sudionik u oružanom sukobu i da je bio pripadnik vojne, političke ili administrativne organizacije strane u sukobu. Po ocjeni odbrane to što su pojedini svjedoci (M.Đ. i Risto Makić) izjavili da su vidjeli optuženog u uniformi HVO i da je bio naoružan ne pruža dovoljno osnova za zaključak u pogledu ovog elementa. Branilac je ove iskaze ocijenio kao nepouzidane. U tom pogledu branilac se osvrnuo i na izjavu svjedokinje Marinke Lešić koja je rekla da je Iliju vidjela u civilnoj odjeći, te na izjavu Ljubice Lešić koja je rekla da su kritične prilike po nju došli vojnici sa oznakama HOS-a.

13. Odbrana je sa posebnom pažnjom analizirala iskaze ključnih svjedoka, M.Đ., Riste Makića i Marinke Lešić, te ih dovela u vezu sa izjavom svjedokinje Ljubice Lešić koja je pročitana na glavnom pretresu na prijedlog odbrane.

14. Branilac je iskaz svjedokinje M.Đ. okarakterisao manjkavim u pogledu odlučnih činjenica zbog čega se po njegovoj ocjeni ne može na njemu zasnovati osuđujuća presuda. U tom smislu branilac je ukazao na suprotnosti u kazivanju ove svjedokinje i svjedokinje Ljubice Lešić. Odbrana je naglasila da postoje razlike u svjedočenju ove dvije svjedokinje u pogledu prisustva optuženog Ilije Jurića. Svjedokinja M.Đ. na glavnom pretresu svjedočila je kako je u odvođenju nje i njene sestre Ljubice Lešić učestvovao optuženi Ilija Jurić koji je sa Marijanom Brnjićem bio u autu kojim su odvedene. Nasuprot

svjedočenju oštećene Đ., Ljubica Lešić koja je izjavila da je vozilom upravljao Marijan Brnjić, a na suvozačevom mjestu se nalazio Martin Barukčić.

15. Kada je u pitanju tačka 2 optužnice, koju tužilac temelji na izjavi svjedoka Marinke Lešić, branilac je osporio kredibilitet svjedoka koji je kako navodi vrlo površno poznavao optuženog, a posebno je upitno svjedočenje u pogledu izgleda djece nakon što ih je udarao optuženi, a kako je to opisano tačkom 2 optužnice. Naime, svjedokinja Marinka Lešić je posvjedočila da su djeca nakon što ih je udarao optuženi dovedena u stan gdje je ona bila i vidjela ih, te da nisu imali na sebi nikakvih vidljivih povreda, samo što su plakala.

16. Što se tiče činjeničnih navoda tačke 3 optužnice branilac je istakao da tužilac nije dokazao da je optuženi udario malodobnog G.L., sina Ljubice Lešić. Branilac je pri tom analizirao iskaz jedinog saslušanog svjedoka na ovu okolnost, Riste Makića, te doveo ga u vezu sa izjavom Ljubice Lešić. Zaključio je da nije van razumne sumnje dokazano da je optuženi preduzeo ove radnje. Branilac to zaključuje jer Ljubica Lešić, prilikom čijeg odvođenja, prema navodima optužnice, Ilija Jurić udara njenog malodobnog sina ne spominje uopšte Iliju Jurića kao pristnog, iako iz provedenih dokaza proizilazi da ga je poznavala, jer su komšije.

17. Branilac je na kraju svoje završne riječi predložio da Sud donese presudu kojom će se optuženi Ilija Jurić, osloboditi od optužbe.

C. PROCESNE ODLUKE

1. Odluka o isključenju javnosti

22. Vijeće je na saglasan prijedlog stranaka i branioca isključilo javnost sa jednog dijela glavnog pretresa primjenom člana 237. ZKP BiH, koji propisuje da *“Odluku o isključenju javnosti donosi sudija, odnosno vijeće iješenjem koje mora biti obrazloženo i javno objavljeno”*. Donošenje odluke opravdavali su razlozi zaštite interesa intimnog života optuženog koji nalaže član 235. ZKP BiH³, a usljedili su na nastavku glavnog pretresa koji

---

³ *“Od otvaranja zasjedanja pa do završetka glavnog pretresa sudija, odnosno vijeće može u svako doba, po službenj dužnosti ili po prijedlogu stranaka i braniteja, ali uvijek po njihovom saslušarju, isključiti javnost za cio glavni pretres ili jedan njegov dio, ako je to u interesu državne sigurnosti ili ako je to potrebno radi čuvarja državne, vojne, službene ili važne poslovne tajne, čuvarja javnog reda, zaštite morala u*

je održan dana 22.06.2015.godine. Odluku o isključenju javnosti Vijeće je donijelo na prijedlog tužioca, sa kojim se odbrana saglasila, a u dijelu iskaza svjedoka Marinke Lešić u kojem je ona svjedočila o događajima vezanim za povezani predmet protiv drugog optuženog lica, radi zaštite intimnog života tog optuženog.

2. Protok roka od 30 (trideset) dana

23. Prema dredbi člana 251. stav 2. ZKP BiH „*Glavni pretres kcji je odgođen mora ponovo početi ako se izmjeni sastav vjeća ili ako je odgađanje trajalo duže do 30 dana, ali uz saglasnost stranaka i branioca vjeće može odlučiti da se u ovakvom slučaju svjedoci i vještaci ne saslušavaju ponovo i da se ne vrši novi uviđaj, nego da se koriste iskazi svjedoka i vještaka dati na ranjem glavnom pretresu, odnosno da se koristi zapisnik o uviđaju*“. Kako je između nastavaka glavnog pretresa održanih na dane 22.06.2015.godine i 24.08.2015.godine proteklo više od trideset dana, Vijeće je primjenom ove zakonske odredbe, uz prethodno pribavljenu saglasnost stranaka i branioca⁴, odlučilo da glavni pretres ne počinje iznova nego da se u njegovom nastavku koriste ranije izvedeni dokazi.

3. Izuzetak od neposrednog izvođenja dokaza - prihvatanje iskaza svjedoka u skladu sa članom 273. stav. 2.ZKP BiH

24. Sud je na glavnom pretresu koji je održan 21.09.2015.godine prihvatio da se na osnovu prijedloga odbrane optuženog Ilije Jurića pročita iskaz umrle svjedokinje Ljubice Lešić.

25. Član 273. ZKP BiH koji se odnosi na izuzetke od neposrednog sprovođenja dokaza, u stavu 2. predviđa da se “ *zapisnici o iskazima datim u istrazi mogu se po odluci sud,je odnosno vjeća pročitati i koristiti kao dokaz na glavnom pretresu samo u slučaju ako su ispitane osobe **umrle**, duševno obojele, ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred Sud nemoguć, ili je znatno otežan iz važnih razloga.*“

---

demokratskom društvu, osobnog i intimnog života optuženog ili oštećenog ili zaštite interesa malo,jetnika ili svjedoka”.

⁴ Na ročištu za nastavak glavnog pretresa održanom 24.08.2015.godine stranke i branilac dali saglasnost;

26. Na glavnom pretresu pročitana je Zapisnik o saslušanju svjedoka Ljubice Lešić broj T20 0 KTRZ 0008624 14⁵ koji je dala Tužilaštvu BiH dana 28.03.2014.godine, budući da se tužilac nije protivio prijedlogu odbrane i kako je među stranka nesporno da je svjedokinja umrla, zbog čega nije bilo neophodno da branilac ulaže u sudski spis dokaz o smrti.

II STANDARDI OCJENE I OPŠTA OCJENA DOKAZA

27. Prilikom razmatranja i ocjene dokaza koji su provedeni na glavnom pretresu, Vijeće se rukovalo osnovnim načelima propisanim u ZKP BiH, Europskoj konvenciji o ljudskim pravima (EKLP) i uspostavljenim praksom MKSJ, Međunarodnog krivičnog suda za Ruandu (MKSR) i Europskog suda za ljudska prava (ESLP), a koji će u nastavku biti navedeni.

28. Prije svega, Vijeće je imalo u vidu da je svrha sudskog postupka da se osigura da niko nevin ne bude osuđen, a da se učiniocu krivičnog djela izrekne krivičnopravna sankcija pod uslovima propisanim zakonom i u zakonom propisanom postupku (član 2. stav 1. ZKP BiH).

29. U tom smislu, član 3. stav 1. ZKP BiH određuje da se svako smatra nevinim za krivično djelo dok se pravosnažnom presudom ne utvrdi njegova krivica. Procesna pretpostavka nevinosti je tzv. privremena pretpostavka (*praesumptio iuris tantum*) koja vrijedi dok se suprotno ne dokaže. Zbog usvajanja ove pretpostavke, optuženi je oslobođen tereta dokazivanja svoje nevinosti. Slijedom toga, teret dokazivanja krivnje optuženog je na tužiocu. Pri tome, pretpostavka nevinosti se odnosi ne samo na krivnju optuženog, već i na sve druge bitne elemente koji stoje u međusobnoj vezi u pojmu krivičnog djela (radnja izvršenja, protivpravnost ili kažnjivost).

---

⁵ Dokaz broj O-I;

30. Navedeno potvrđuju i judikati ESLJP⁶, prema kojima presumpcija nevinosti ima, između ostalog, sljedeće posljedice:

- i. optuženi nije dužan dokazivati svoju nevinost i teret dokazivanja leži na suprotnoj strani, dakle tužiocu;
- ii. sud mora donijeti oslobađajuću presudu ne samo kad je uvjeren u nevinost optuženog, nego i u situaciji kad o tome postoji razumna sumnja.

31. Jedna od neposrednih posljedica presumpcije nevinosti je izričita zakonska odredba sadržana u članu 3. stav 2. ZKP BiH koja propisuje da će sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud riješiti na način koji je povoljniji za optuženog.

32. Prema načelu *in dubio pro reo* neku činjenicu sud može na temelju ocjene dokaza smatrati utvrđenom kada se uvjerio u njezino postojanje koje mora proizlaziti iz dokaza izvedenih na glavnom pretresu i kad u tom pogledu pretresno vijeće nema više nikakvih dvojbi. Pri tome sve činjenice koje su *in peius (na štetu)* optuženog moraju se utvrditi sa apsolutnom sigurnošću. Drugim riječima, moraju se dokazati *van razumne sumnje*. Ukoliko se to ne postigne uzima se kao da one i ne postoje. Sve činjenice koje su *in favorem (u korist)* optužene osobe uzimaju se kao da postoje i onda i kad su utvrđene samo sa vjerovatnošću. Ako se i nakon savjesne ocjene dokaza „...pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima...” sumnje ne daju otkloniti, prema normi iz člana 3. stav 2. ZKP BiH, u sumnji sud rješava na način povoljniji za optuženog.

33. Rezultat primjene pravila *in dubio pro reo* uvijek mora biti izricanje presude u korist optuženog, što u slučaju sumnje oko pravno relevantnih činjenica predviđenih materijalnim krivičnim pravom uključuje ne samo blažu kaznu kada je krivica utvrđena, nego i oslobađajuću presudu u slučajevima u kojima glavni pretres nije mogao razjasniti sumnju oko pitanja je li optuženi počinio krivično djelo iz optužbe.

---

⁶ Npr. Saunders protiv Velike Britanije, 1996., Izvještaj 1996-IV, Barbera, Messegue i Jabardo protiv Španije, 1988., Serija A br. 146.

34. U ovom smislu je i odredba člana 284. tačka c) ZKP BiH prema kojoj će se optuženi osloboditi od optužbe „*ako nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo za koje se optužuje*“, što znači, ne samo u slučajevima u kojima uopšte nisu izvedeni dokazi za optužbu, nego i u slučaju kada su dokazi izvedeni, ali su isti nedovoljni da sud, na osnovu njihove ocjene, izvede zaključke o nedvojbenom postojanju činjenica iznesenih u optužbi.

35. U vezi navedenog Vijeće je prilikom ocjene dokaza imalo u vidu i standard dokazivanja *van razumne sumnje* kojeg je ustanovila sudska praksa kao uslov za izricanje osuđujuće presude. Prema opšteprihvaćenom stanovištu, dokazi *van razumne sumnje* su dokazi na osnovu kojih se pouzdano može zaključiti da postoji najveći stepen vjerovatnoće da je optuženi počinio krivično djelo.

36. Vijeće je sa dužnom pažnjom razmatralo i cijnilo sve dokaze izvedene na glavnom pretresu, kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj vezi, u skladu sa članom 281. ZKP BiH, ali u nastavku presude će navesti samo one dokaze koji su relevantni za donošenje odluke, te obrazlagati i iznositi zaključke samo o činjenicama koje su od suštinske važnosti za odluku Suda.

37. Također, Vijeće podsjeća na član 15. ZKP BiH, kojim se rukovodilo i u kojem je sadržan jedan od temeljnih principa krivičnog zakonodavstva – *princip slobodne ocjene dokaza*, koji je ograničen jedino principom zakonitosti dokaza, što znači da je ocjena dokaza oslobođena formalnih pravnih pravila koja bi određivala vrijednost pojedinih dokaza. Uspostavljajući ovaj princip, zakonodavac je dao neophodnu slobodu sudskoj vlasti i pokazao povjerenje u prosudbenu moć sudija.

38. Isto tako, Vijeće je uzelo u obzir stav žalbenog vijeća MKSJ u predmetu Kvočka i dr. da je stvar diskrecione ocjene pretresnog vijeća koje će pravne argumente razmotriti. Što se tiče zaključaka o činjenicama, pretresno vijeće je dužno da izvede samo one zaključke o činjenicama koji su od suštinske važnosti za utvrđivanje krivice po određenoj tački optužnice.

39. Član 6. stav 1. EKLJP nameće obavezu svim sudovima da „*ukažu dovoľjno jasno na osnove na kojima oni zasnivaju svcju odluku*“.⁷ Iako priznaje primat domaćih sudskih organa u davanju ocjene šta je relevantno i prihvatljivo, član 6. stav 1. EKLJP nameće

---

⁷ ESLJP, Georgiadis protiv Grčke, paragraf 606;

domaćim sudovima obavezu da na odgovarajući način izvrše ispitivanje podnesaka, argumenata i dokaza koje su podnijele strane.⁸ U vezi sa tim, sudovi moraju razmotriti i raščistiti sve značajne nepodudarnosti u iskazima strana u postupku, ukazati da li je neki od osporenih dokaza neprihvatljiv, te ako jeste, po kom osnovu.⁹

40. Prilikom ocjene iskaza saslušanih svjedoka Vijeće je nastojalo sagledati njihovo svjedočenje u cjelini, cijeneći pri tome kako sadržinu samog iskaza, tako i držanje i ponašanje svjedoka tokom davanja iskaza. U tom smislu Vijeće je cijenilo praksu MKSR i stav Žalbenog vijeća zauzet u predmetu Nahimana i dr. u kojem Žalbeno vijeće podsjeća da „*pretresno vijeće ima puno diskreciono pravo da odrjeri kcju će težinu i vjerodostcjnost pripisati iskazu nekog svjedoka. Pri tome, pretresno vijeće mora uzimati u obzir relevantne faktore u zavisnosti od konkretnog slučaja, uključujući i ponašarje svjedoka u sudnici, rjegovu ulogu u datim događajima, uvjer,jivost i jasnoću rjegovog iskaza, pitar,ja da li ima protiviječnosti ili nedos,jednosti u rjegovim uzastopnim izjavama ili između rjegovog svjedočer,ja i drugih dokaza, ran,je prim,jere lažnog svjedočer,ja, motivaciju za davar,je lažnog iskaza, te odgovore tog svjedoka tokom unakrsnog ispitivar,ja.*“¹⁰

41. Vijeće je imalo u vidu da pouzdanost iskaza jednog svjedoka zavisi od njegovog poznavanja činjenica, ali na pouzdanost iskaza u velikoj mjeri može uticati protek vremena, nestalnost ljudske percepcije kao i traumatičnost samog događaja o kome svjedoči. Nedosljednosti u iskazu svjedoka ne znače same po sebi da sudsko vijeće koje postupa razložno to svjedočenje mora odbaciti kao nepouzdan. Slično tome, faktori kao što su vremenski razmak između događaja i svjedočenja, mogući uticaj trećih lica, nepodudarnosti, ili stresne okolnosti u vrijeme događaja ne isključuju automatski mogućnost da se vijeće osloni na takav iskaz. Vijeće je uporedilo činjenice o kojima određeni svjedok svjedoči sa činjenicama koje su iznošene od strane drugih svjedoka, te materijalnim dokazima kako bi se utvrdilo da li su njegovi navodi potkrijepljeni ili osporeni drugim dokazima u ovome predmetu.

42. U konkretnom predmetu tužilac je nastojao dokazati da je optuženi Ilija Jurić, kao pripadnik HVO, za vrijeme oružanog sukoba u BiH, izvršio silovanje civila srpske

⁸ ESLJP, Van de Hurk protiv Nizozemske, paragraf 59.

⁹ ESLJP, Khamidov protiv Rusije, paragraf 173.

¹⁰ MKSR, presuda Žalbenog vijeća u predmetu Nahimana i dr. (ICTR-99-52-A), paragraf 194.

nacionalnosti, te nečovječnog postupanja prema civilima nanošenje patnji i povreda tjelesnog integriteta civila, posebno maloljetnih osoba, dok je odbrana sa druge strane nastojala osporiti kredibilitet ključnih dokaza. Pretresno Vijeće je svaki dokaz cijeno sa posebnom pažnjom, kako pojedinačno tako i međusobnoj povezanosti, posebno jer se svaka tačka optužnice temeljila na iskazu jednog svjedoka, dok su materijalni dokazi uloženi na opšte okolnosti.

III NALAZI VIJEĆA

43. Optužnicom Tužilaštva, optuženi Ilija Jurić se tereti za počinjenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ.

44. Član 142. KZ SFRJ glasi:

“Ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja; raseljavanje ili preseeljavanje ili prisilno odnaređivanje ili prevođenje na drugu vjeru; priseljavanje na prostituciju ili silovanje; primjenjivanje mjera zastrašivanja i terora, uzimanje talaca, kolektivno kažnjavanje, protivzakonito odvođenje u koncentracione logore i druga protivzakonita zatvaranja, lišavanje prava na pravilno i nepristrasno suđenje; priseljavanje na službu u oružanim snagama neprijateljske sile ili u njenoj obavještajnoj službi ili administraciji; priseljavanje na prinudni rad, izgladnjavanje stanovništva, konfiskovanje imovine, pljačkanje imovine stanovništva, protivzakonito i samovoljno uništavanje ili prisvajanje u velikim razmjerama imovine koje nije opravdano vojnim potrebama, uzimanje nezakonite i nesrazmjerno velike kontribucije i rekvizicije, smanjenje vrijednosti domaćeg novca ili protivzakonito izdavanje novca, ili ko izvrši neko od navedenih djela,

kaznit će se zatvorom najmanje pet godina ili smrtnom kaznom.“

45. Iz citirane zakonske odredbe proizlaze sljedeći opšti elementi krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva:

- i. Kršenje mora biti počinjeno u vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije;
- ii. Djelo počinioca mora biti počinjeno suprotno pravilima međunarodnog prava, na način da je počinjenje djela usmjereno protiv civilnog stanovništva, dakle osoba koje ne učestvuju u oružanom sukobu ili su položile oružje ili su

onesposobljene za borbu i koje su zaštićene odredbama Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine;

- iii. Djelo počinioca mora biti povezano sa ratom, oružanim sukobom ili okupacijom;
- iv. Počinilac mora narediti ili počiniti djelo.

46. Konkretno, optuženom Iliji Juriću se stavlja na teret da je, za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između VRS i HVO, u periodu od mjeseca **juna 1992. godine** kršeći odredbe člana 3. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata, kao pripadnik HVO-a, zajedno sa drugim licima, pa pod tačkom 1 optužnice prisilio na seksualni odnos jednu ženu, civila srpske nacionalnosti, zatim pod tačkom 2 optužice da je u **drugoj polovini mjeseca jula 92.godine** (*navedeni događaj izlazi iz vremenskog okvira postavljenog u preambuli optužnice, ali se Vijeće nije tim pitanjem bavilo budući da nije utvrdilo da je optuženi van razumne sumnje počinio ovu inkriminaciju*) nečovječno postupao prema djeci, na način da ih je udario u betonski stub, te u tački 3 da je i 4.juna 92.godine također nečovječno postupao prema djetetu tako što ga je udario nogom u predijelu grudi.

47. U konkretnom slučaju među strankama u postupku je neposrno da je u vrijeme obuhvaćeno optužnicom postojao oružani sukob na području opštine Odžak, a što proizilazi iz provedenih dokaza strana u postupku, prvenstveno na osnovu iskaza svjedoka Tužilaštva i to: M.Đ., Riste Makića, Marinke Lešić, kao i izjave svjedoka Ljubice Lešić pročitane na prijedlog odbrane, koji su u svojim svjedočenjima govorili o izbijanju i odvijanju oružanih sukoba na području opštine Odžak. Navedeno proizilazi i iz materijalnih dokaza uloženi u spis¹¹. Ovo vijeće nalazi utvrđenim da je na teritoriji opštine Odžak, u inkriminisanom periodu, postojao oružani sukob između formacija HVO i VRS. Vijeće također nalazi da je tužilac u toku postupka dokazalo da je optuženi pripadao određenoj vojnoj formaciji, a što proizilazi iz iskaza svjedoka optužbe M.Đ. i Riste Makića.

48. Međutim, imajući u vidu da nakon izvršene analize i ocjene prezentiranog dokaznog materijala, nije utvrđeno *van razumne sumnje* da je optuženi Ilija Jurić počinio krivično djelo, koje mu je optužnicom stavljeno na teret, ovo Vijeće se neće detaljnije upuštati u

---

¹¹ Dokazi Tužilaštva T-1, T-2 i T-3;

obrazlaganje postojanja opštih elemenata predmetnog krivičnog djela, dok će se u nastavku osvrnuti na pojedinačne inkriminacije i iznijeti nalaze u pogledu istih.

Tačka 1 izreke presude

49. Tačkom 1 optužnice optuženom Iliji Juriću stavljeno je na teret da je u noći između 4/5. juna 1992.godine u mjestu Posavska Mahala, opština Oždak, u neposrednoj blizini autobuske stanice, a sve zajedno sa drugim pripadnicima HVO izvršio silovanje oštećene M.Đ., a koju su prethodno prinudno doveli iz Novog Grada do pomenute kuće.

50. Na okolnost ove tačke tužilac je saslušao svjedokinju oštećenu M.Đ. koja je na glavnom pretresu opisala navedeni događaj detaljno i konzistentno sa ranije datim izjavama. Oštećena je detaljno opisala kako su je ispred kuće Mire Broćilović, zajedno sa sestrom Ljubicom Lešić i još dvije žene, odveli u jednu kuću u blizinu autobuske stanice u Posavskoj Mahali, gdje je najprije tučena, zatim brutalno silovana od strane više lica. Ona je događaj opisala uvjerljivo, detaljno opisujući način na koji je fizički zlostavljana, te način silovanja i broj lica koja su je silovala. Na osnovu njenog svjedočenja pretresno Vijeće je nesporno utvrdilo da je oštećena bila izložena brutalnom fizičkom i seksualnom zlostavljanju od strane više lica. Sjedokinja je u u tom pogledu bila doslijedna ranije datim izjavama, kao i prilikom odgovaranja na unakrsna pitanja branioca.

51. Međutim, za Vijeće je sporno učešće optuženog Ilije Jurića u predmetnim događajima, te će dati detaljan osvrt na provedene dokaze u pogledu ove odlučne činjenice.

52. Svjedokinja M.Đ. je u svim svojim izjavama opisala da je između ostalih u njenom odvođenju i silovanju učestvovao Ilija Jurić zvani Bekrija. Međutim, Vijeće je pažljivo analiziralo iskaz svjedokinje oštećene M.Đ., te ga dovelu u vezu sa ostalim provedenim dokazima. Detaljnom analizom svjedočenja M.Đ. pretresno Vijeće je utvrdilo određene protivrječnosti u kazivanju u odnosu na iskaz svjedokinje Ljubice Lešić, koji je pročitao na prijedlog odbrane. Analizirajući ova dva dokaza Sud je utvrdio da su svjedokinje, obje prisutne istom događaju različito se izjašnjavale u pogledu odlučne činjenice odnosno samog prisustva optuženog Jurića na mjestu događaja.

53. Naime, kada se izjašnjavala o prisustvu optuženog Ilije Jurića, M.Đ. je izrazila sigurnost u tom pogledu. Svjedokinja je pojasnila da optuženog poznaje dobro kao komšiju svoje sestre Ljubice, kod koje je stanovala dok je radila na farmi, opisujuću okolnosti u kojima ga je viđala prije samog dođagaja. Svjedok Risto Makić je također potvrdio da je optuženi Ilija Jurić bio komšija njegove majke Ljubice Lešić. S obzirom da su svjedoci Risto Makić i M.Đ. izjavili da su određeni period stanovali kod Ljubice Lešić, u komšiluku optuženog Jurića, te na taj način imali priliku dobro upoznati optuženog, Vijeće na osnovu njihovih izjava zaključuje da je Ljubica Lešić također morala poznavati optuženog kao dugogodišnjeg komšiju, te ukoliko ga je vidjela kritičnog događaja zasigurno to morala spomenuti, kao što je to učinila sa drugim pristunim komšijama koje je prepoznala.

54. Kada je sam događaj odvođenja u pitanju, oštećena M.Đ. je opisala da je kritične večeri po nju ispred kuće Mire Broćilović, gdje je boravila, došla njena sestra Ljubica Lešić sa grupom vojnika HVO među kojima je bio Ilija Jurić.

55. Na glavnom pretresu dana 01.06.2015.godine M.Đ. izjavljuje da su u vozilu kojim su odvedene ispred kuće Mire Broćilović ona i njena sestra Ljubica bili Ilija Jurić i Marijan Brnjić koji je upravljao vozilom. Svjedokinja M.Đ. je na identičan način opisala samo odvođenje i na nastavku glavnog pretresa kada je pozvana od strane suda, pa tako na upit vijeća kaže : "Kad sam...kad su nas povezli, nas je povezao Marijan Brnjić i Ilija Jurić zvani Bekrija. Oni su u tom autu povezli nas, a ja ne znam sad ko je bio u onom autu."¹²

56. Za razliku od oštećene M.Đ., svjedokinja Ljubica Lešić¹³ niti u jednom trenutku ne spominje optuženog Iliju Jurića kao prisutnog, što bi bilo logično jer su bili komšije, već naprotiv sasvim drugo lice označava kao lice koje učestvuje u njihovom odvođenju ispred kuće Mire Broćilović. Naime, svjedokinja Lešić je opisala da je odvedena istim vozilom kao i sestra M.Đ., kojim vozilom je upravljao Marijan Brnjić, dok je na suvozačevom mjestu je po kazivanju Ljubice Lešić sjedio Martin Barukčić. Kako iz iskaza svjedokinje M.Đ. proizilazi da je svjedokinja Ljubica Lešić živjela u komšiluku Ilije Jurića, za pretresno vijeće ostaje nejasno kako svjedokinja Ljubica Lešić označava drugo lice koje ih odvodi ispred

---

¹² Transkript sa nastavka glavnog pretresa od 05.10.2015.godine, str 7;

¹³ O-I-Zapisnik o saslušanju svjedoka Ljubice Lešić, Tužilaštvo BiH, broj T20 0 KTRZ 0008624 14 od 28.03.2014.godine;

kuće Mire Broćilović, posebno jer je svjedokinja Lešić ustvrdila da je sigurna u identitet tog drugog lica, za kojeg tvrdi suprotno izjavi M.Đ., da je Martin Barukčić.

57. Na okolnost silovanja M.Đ. izjašnjavao se i svjedok Tužilaštva Risto Makić, koji o tome ima posredna saznanja. S obzirom na prirodu saznanja u pogledu ove tačke optuženja Vijeće će se ovom prilikom kratko osvrnuti i na svjedočenje Riste Makića, a detaljnu analizu iskaza ovog svjedoka će dati u obrazloženju tačke tri izreke presude. Svjedok Risto Makić na pretresu je spomenuo da zna da je između ostalih i njegova tetka M.Đ. silovana što za Vijeće nije sporno, ali da o detaljima tog događaja nije razgovarao sa njom iz kako je svjedok naveo "kulturnih razloga", iz čega proizilazi da mu nije poznato ni ko je to učinio.

58. Kako iskaz oštećene M.Đ. nije saglasan sa iskazom oštećene Ljubice Lešić u pogledu odlučnih činjenica Vijeće nije našlo dostatnim samo svjedočenje M.Đ. da se na osnovu njega utvrdi *van razumne sumnje* da je optuženi Ilija Jurić učestvovao u inkriminirajućem događaju, na način kako je to opisano tačkom 1 optužnice, te u nedostatku drugih dokaza i okolnosti koji bi potvrdili prisustvo optuženog kritičnom događaju Vijeće je oslobodilo optuženog krivice za ovu tačku.

Dakle nije sporno da je oštećena M.Đ. brutalno silovana i fizički zlostavljana upravo na način na koji je to svjedokinja i opisala, ali Sud nije mogao *van razumne sumnje* zaključiti da je oštećenu silovao optuženi Ilija Jurić.

Tačka 2 izreke presude

59. Tačkom 2 optužnice Iliji Juriću na teret je stavljeno da je u drugoj polovini jula 92. godine zajedno sa drugim uniformisanim vojnicima presreo Nadu Lešić i Darinku Lešić, koje su sa djecom išle u posjetu muževima zatočenim u Osnovnoj školi u Odžaku, te djecu počeo tući na način da je prvo sina Nade Lešić uzeo za glavu te počeo njome udarati od betonski stub koji se tu nalazio u neposrednoj blizini, te nakon toga istu radnju na isti način ponovio sa djetetom Darinke Lešić. Kao što je ranije napmenuto ovaj događaj je *van vremenskog okvira* naznačenog u uvodnom djelu optužnice. Ovim formalnim nedostatkom

optužnice Sud se nije bavio s obzirom da je optuženi u nedostaku dokaza oslobođen za radnje navedene u ovoj tački optužnice, što po ocjeni Suda nije učinjeno na štetu optuženog.

60. Na navedenu okolnosti tužilac je saslušao svjedokinju Marinku Lešić, koja je opisala događaje od 8.maja 92. godine kada su muškarci zatvoreni u prostorije škole, a ona sa svojim djetetom, njena sestra Nada Lešić i Darinka Lešić također sa djecom odvedene u zgradu koju su zvali "Hanka", a koja se nalazi preko puta škole.

61. Svjedokinja je opisala kako su jednog dana u prvoj polovini jula njena sestra Nada Lešić i Darinka Lešić krenule da posjete muževe u prostorijama škole. Opisala kako je čula u jednom trenutku galamu i vrisku te izašla na prozor i sa udaljenosti oko 100 do 150 metara gledala kako optuženi Ilija Jurić od betonski stub udara glavama djece Nade Lešić i Darinke Lešić. Izjavila je da je dijete njene sestre Nade Lešić tada imalo dvije godine, dok je sin Darinke Lešić dvije i po godine. Svjedokinja je opisala da je optuženi uzeo dijete Nade Lešić iz naručja majke i počeo ga udarati od betonski stub koji se tu nalazi, zatim radnju udaranja ponovio četiri do pet puta, pa onda na isti način sa sinom Darinke Lešić.

62. Vijeće je analiziralo iskaz navedene svjedokinje detaljno, te našlo određene nelogičnosti. Naime, na upit branioca svjedokinja je izjavila da su djeca neposredno nakon udaranja dovedena u stan, te da na sebi nisu imali vidljivih povreda, samo su plakala. Na ponovljeni upit branioca da li su djeca imala povreda u vidu otoka, krvi, bilo čega svjedokinja je rekla: "Nije, ne mogu reći, nije bilo"¹⁴. Po ocjeni Vijeća nelogično je da djeca koja su udarana glavama o betonski stub, i to četiri do pet puta, a riječ je po svjedočenju ove svjedokinje o djeci uzrasta dvije i po godine i mlađim da nemaju baš nikakve vidljive tragove.

63. Kako je na navedene okolnosti saslušana samo svjedokinja Marinka Lešić koja je događaj posmatrala u velikom strahu i neizvjesnosti, sa udaljenosti kako je to sama rekla sa nekih 100 do 150 m, u nedostatku dokaza potkrepljujuće prirode, posebno jer je tužilac odustao od saslušanja svjedokinje Nade Lešić koja je prema iskazu Marinke Lešić neposredni očevidac događaja Vijeće je optuženog Iliju Jurića oslobodilo optužbi za radnje iz tačke 2 optužnice. Vijeće nalazi da se svjedočenjem Marinke Lešić nisu sasvim

---

¹⁴ Transript sa nastavka glavnog pretresa od 22.06.2015.godine strana 9;

razjasnile sve okolnosti događaja iz kojih bi se moglo *van razumne sumnje* utvrditi da je optuženi Ilija Jurić poduzeo radnje izvršenja, posebno jer je sama svjedokinja navela da je izostala bilo kakva posljedica njegovih radnji.

Tačka 3 izreke presude

64. Svjedok Risto Makić saslušan je na okolnosti tačke 3 optužnice, kojom se optuženi tereti da je 4.juna. 92. godine u kasnim večernjim satima zajedno sa drugim uniformisanim vojnicima došao pred kuću Drage Ninkovića u mjestu Novi Grad, opština Odžak odakle je zajedno sa drugim vojnicima poveo Ljubicu Lešić, te kada je njen malodobni sin G.L. počeo plakati udario ga nogom u predijelu grudi rekavši mu "Šta ti kmečiš malo četničko derište" od kojeg udarca se G.L. sklupčao i pao na tlo.

65. Svjedok je opisao da je u noći 4/5 jun 92.godine u kasnim večernjim satima ispred kuće Drage Ninkovića odvedena njegova majka Ljubica Lešić.

66. Za Vijeće je nesporno da je optužena Ljubice Lešić, u vrijeme i na način kako je to opisao Risto Makić odvedena, budući da je u tom dijelu izjava ovog svjedoka u saglasnosti sa ostalim provedenim dokazima, prije svega pročitanoj izjavom Ljubice Lešić. Svjedokinja M.Đ. je također potvrdila da je u vrijeme koje se navodi u optužnici njena sestra Ljubica Lešić dovedena u pratnji vojnika HVO od kuće Drage Ninkovića do kuće Mire Broćilović gdje se ona nalazila.

67. Za Vijeće je sporan dio izjave svjedoka Riste Makić, a koji se odnosi na udaranje malodobnog G.L., sina Ljubice Lešić, a koji se po kazivanju Riste Makića dogodio prilikom odvođenja Ljubice Lešić.

68. Vijeće je analizirajući iskaz ovog svjedoka i dovodeći ga u vezu sa drugim provedenim dokazima, posebno pročitanim iskazom njegove majke Ljubice Lešić ocijenilo da se iz istog ne može *van razumne sumnje* izvući zaključak da je optuženi počinio ovu radnju. Naime, svjedok je opisao da optuženog poznaje, jer je bio komšija njegove majke, te da bio jedan od vojnika koji je učestvovao u odvođenju majke, kojom prilikom je i udario malodobnog G.L.

69. Pretresno vijeće, s obzirom da svjedokinja Ljubica Lešić, a suprotno svjedočenju Riste Makića, ne spominje optuženog kojeg izuzetno dobro poznaje kao komšiju, kao lice uopšte prisutno kritičnom događaju, pogotovo ne kao lice koje je učestvovalo u njenom odvođenju, nije moglo sa sigurnošću utvrditi da je optuženi Ilija Jurić prisutan na mjestu događaja.

70. Dalje, Vijeće nalazi nelogičnim da Ljubica Lešić, kao majka nije u svojoj izjavi spomenula niti da je vidjela Iliju Jurića kako udara njenog malodobnog sina, niti da ima bilo kakva saznanja, posredna, pa i naknadna da je njen komšija Ilija Jurić tom prilikom bio na mjestu događaja i udario njeno malodobno dijete. Vijeće ponovo podsjeća da je optuženi Ilija Jurć bio komšija pokojne Ljubice Lešić kojeg je ova svjedokinja izuzetno dobro poznavala.

71. Po ocjeni ovog Vijeća, a s obzirom na utvrđene nelogičnosti sa drugim provedenim dokazom odnosno izjavom Ljubice Lešić, tužilac nije svjedočenjem Riste Makića dokazao van razumne sumnje da je optuženi poduzeo radnje izvršenja, te usljed nedostatka i jednog drugog dokaza potkrepljujuće prirode oslobodio optuženog za ovu tačku optužnice.

72. Vijeće je iskaz Riste Makića ocijenilo nedovoljno pouzadnim da se isključivo i jedino na njemu zasnjuje osuđujuća presuda prvenstveno zbog kontradiktornosti sa svjedočenjem njegove majke, ali je pri tom uzelo u obzir i ostale okolnosti na strani svjedoka i samog događaja. Vijeće je pri tom cijeno dob svjedoka u kritično vrijeme (svjedok je tada bio uzrasta oko 16 godina), te da je sam događaj u kojem je od strane vojnika odvedena njegova majka za koju je, kako je sam rekao, mislio da se neće živa vratiti, zasigurno za svjedoka traumatičan. Vijeće je imalo u vidu da se kompletan događaj odigrao noću, kada u kućama nije bilo struje. S obzirom na sve navedeno za Vijeće je ostala sumnja da je svjedok pogriješio u pogledu identiteta optuženog, te kako je već navedeno usljed nedostatka drugih dokaza o prisustvu optuženog na mjestu događaja, ispred kuće Drage Ninkovića, Vijeće je primjenom načela *in dubio pro reo* oslobodilo optuženog za ovu tačku optuženja.

IV ZAKLJUČAK

73. Kako je konkretnom predmetu tužilac svaku tačku optužnice zasnovao na iskazu jednog svjedoka, Vijeće je utvrdilo da dokazi nisu takve dokazne snage da se na njima može zasnovati osuđujuća presuda.

74. Prema praksi međunarodnih krivičnih sudova osuđujuća presuda se može zasnivati na neposrednim dokazima, te pretresno vijeće ima diskreciono pravo da odluči da li okolnosti u određenom predmetu iziskuju potkrepljujući dokaz.¹⁵

75. Također, prema praksi Apelacionog vijeća Suda BiH zauzetoj u predmetu Vuković i dr., ne bi se moglo smatrati nepravičnim ukoliko bi se odluka o krivici zasnovala na iskazu samo jednog svjedoka, ali samo ukoliko je taj iskaz dovoljno uvjerljiv i logičan, saglasan svim ostalim dokazima, kao i da je odluka koja se na njemu zasniva, jedini moguć razuman zaključak u predmetu.

76. Međutim, u konkretnom predmetu Vijeće je zaključilo da u pogledu predmetnih inkriminacija, izvedeni dokazi od strane optužbe po svom sadržaju i kvalitetu nemaju potrebnu snagu uvjerljivosti da bi Vijeće moglo *van razumne sumnje* zaključiti da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti.

77. Kod ovakvog stanja stvari sve činjenice koje idu na štetu (in peius) optužene osobe moraju se sa sigurnošću dokazati, a ako se to ne postigne, uzima se kao da one i ne postoje. S druge strane, sve činjenice koje idu u korist (in favorem) optužene osobe, uzimaju se da postoje i onda i kad su utvrđene sa vjerovatnošću.

78. Član 3. stav 2. ZKP BiH utvrđuje princip in dubio pro reo prema kome kada postoji "sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, Sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog".

---

¹⁵ Presuda Žalbenog vijeća u predmetu Kajelijeli, tačka 170. u kojoj se citira presuda Žalbenog vijeća u predmetu Niyitegeka, tačka 92 („Žalbeno Vijeće dosljedno stoji na stanovništu da je pretresno Vijeće u najboljoj poziciji da ocijeni dokaznu vrijednost dokaznih materijala te se može, zavisno od svoje ocjene, osloniti na iskaz samo jednog svjedoka da bi se dokazala određena materijalna činjenica“). Presuda Žalbenog vijeća u predmetu Gacumbitsi, tačka 72. u kojoj se citira presuda Žalbenog vijeća u predmetu Semanza, tačka 153;

79. Odredba člana 284. tačka c) ZKP BiH propisuje da “ako nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo za koje se optužuje, sud će donijeti presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe“.

80. Kako tužilac *van razumne sumnje* nije dokazao da je optuženi Ilija Jurić počinio krivično pravne radnje za koje se optužnicom tereti rukovodeći se naprijed navedenim zakonskim odredbama i principima, Vijeće je i odlučilo da se usljed nedostatka dokaza, optuženi Ilija Jurić oslobodi od optužbe.

V ODLUKA O TROŠKOVIMA KRIVIČNOG POSTUPKA I IMOVINSKO PRAVNIM ZAHTJEVIMA

81. Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH, optuženi Ilija Jurić je oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačke od a) do f) ovog zakona te isti, sa nužnim izdacima optuženog i branioca, te i nagradom branioca, padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

82. Imovinsko pravni zahtjevi - Odlučujući o imovinsko pravnom zahtjevu oštećenih, Sud je na osnovu odredbe člana 198. stav 3. ZKP BiH, M.Đ., Ristu Makića i Marinku Lešić sa imovinsko pravnim zahtjevima uputio na parnični postupak.

Zapisničar
Pravni savjetnik asistent

Jovana Vidić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA

Davorin Jukić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom vijeću Suda BiH u roku od 15 (petnaest) dana od prijema pismenog otpravka presude.